

Vytoužený klid

Karolína Smolková (3. místo v I. kategorii)

„Honzík už se zase pokakal! On to snad dělá schválně...“ povzdechla si paní Paličková. „Renatko, buď tak hodná a jdi ho osprchovat, Klárka to potom uklidí. Já mám ještě nějakou práci.“

„Ale paní vedoucí, Klára si přece na dnešek vzala volno...“

„Jo, vidíš, na to už jsem zapomněla... A nikdo jiný tu není??“

„Ne, jen vy, já a pak ještě dvě kuchařky, jenže ty už jsou na odchodu.“

„Hmm... A nějaká starší děvčata jsi neviděla?“

„No... Všechny se vytratily na pokoje... Ale počkejte, myslím, že jsem dole zahlédla Alici.“

„Tak ti pomůže ona. Zajdi pro ni,“ rozhodla vedoucí. „To šílené papírování mě tolik unavuje... Asi už půjdu spát. Kdyby něco, přijď mě vzbudit. Ale jen v naléhavých případech, prosím,“ zívla paní Paličková, vstala ze židle, zhasla lampičku a odebrala se do své ložnice.

„Alčo, Alice!“ vyběhla Renata z kanceláře v radostném opojení, že nechutný úkol bude moct nechat na někom jiném.

„Meju nádobí, nemůžu... Počkej chvíli!“ trochu otráveně zavolala nahoru v odpověď Alice. Nenávidím to tady, pomyslela si, rodičům mě vzali, prej, že po tý psychický záležitosti se o mě nebude moct mamka postarat. Houby! Tady se o mě neuměj postarat. Radši žít pod mostem než trčet v týdle díře!! Tady v děcáku probíhá každej den stejně hrozně. Přijdu totálně znavená ze školy a jdu si na pokoj dělat úkoly, když mě na chodbě chytne stará Paličková a tvrdí, že prej jsem jí čmajzla peněženku / zkřivila klíč / namydčila kliku nebo něco na ten způsob. Kráva jedna! Přitom bych se klidně vsadila o milion, že to všechno udělala Renata a svedla to na mě, aby mi ze života udělala ještě větší peklo. Je na mě naštvaná. Přebrala jsem jí kluka... Stejně za nic nestál, ale hezkej byl, to jo. Jenže to už bylo dávno. Měli by mě spíš psychicky podporovat, protože jsem se stala obětí znásilnění vlastního, alkoholem, drogama, cigaretama a kdoví čím ještě omámenýho fotra. Jsou tu samí parchanti a všichni mi neuvěřitelně zatápěj, zřejmě je podplácí Renata... Nenávidím ji! Nenávidím je všechny až na Babi Vařečku. Tudle milou, starou kuchařku by byl hřích nenávidět. Vždyť to ani nejde.

„Ne, potřebuju tě hned, domyješ to pak. Honzík nestihl doběhnout na záchod, a tak ho osprchuješ. Jo, a ještě to uklidíš,“ dodala s potutelným úsměvem. „A neksichti se tak, stejně si

nic jiného nezasloužíš, zlodějko,“ ušklíbala se Renata. A když viděla, že Alici vyhrkly slzy, musela se otočit, aby ji Alča náhodou nenačapala u tichého záchvatu smíchu. Všichni odsad choděj do zvláštní školy, jen tady dámička na gympl. Potřebuje dostat malou lekci, ještě jí přednastavím budíka, mohla by zejtra zaspát, zachichotala se Renata a otočila se, teď už s vážnou tváří, k pořád ještě brečící Alici. „Jo, a za tu peněženku paní vedoucí máš na týden zákaz telky, toho tvýho přiblblýho skákání, knihovny, počítače a sladkýho. A utři si ty oči, maže se ti řasenka... Tak by ses Michalovi stopro nelíbila... Myslel by si, že potkal zombie. A ten frňák taky, teče ti z něho nudle až do výstřihu.“

Svět je tak nefér, myslela si mezi posmrkváním Alča. Jenom aby ji nenapadlo kontrolovat mi pokoj... Kdyby mi našla ty prachy z brigády, zabavila by mi je s tím, že jsem je čórkla Palici. Tady mi nic nedovolej... Až na utírání posranejch zadků a umejvání nádobí. Měli by mě spíš zavřít do cvokhausu. Tam se takový beznadějný případy obyčejně dávaj, ne??

„Tak, tady máš gumový rukavice, kýbl i ten zbytek, ale nejdřív běž Honzu osprchovat, musí jít brzo spát,“ ozvala se Renata, která se jako vzduch vypařila a zase objevila u Alice. Tu probudila do reality a znovu rozbrečela. S odporem a hrozným rámusem jí ty staré a polorozpadlé krámy hodila pod nohy a odkráčela, aby jí namazala kliku mýdlem, přenastavila budík a případně jí přivodila ještě nějaké nepříjemnosti. „Ještě něco,“ vzpomínajíc si na předchozí problém se otočila. „Potom domeješ to nádobí, já to za tebe dělat nebudu, na to zapomeň.“

Po namáhavé práci se úplně zničená doplazila k sobě na pokoj, rozsvítila malou lampičku a sedla si na postel. Dívala se za svitem měsíce ozářeného okna. Snažila se v něm najít útěchu. Alespoň malou. Měsíc se na ni smutně usmál. Ne, zavrtěla hlavou, to se mi zdálo, už blouzním. Chtěla jít spát, když si všimla přenastaveného budíku. Zase Renata! Rychle otevřela šuplík. Peníze jsou pryč! Chtělo se jí vykřiknout, ukradla mi je Renata! Celých devět tisíc! Svalila se na postel, vzala do náručí svého medvídka a rozplakala se mu do plyšového kožíšku. A pak usnula.

Vzbudil ji zvláštní, ale svým způsobem krásný sen. Stála na začátku dlouhého a temného tunelu, ve kterém to sice hrozně páchlo močí a kanálem, ale na konci bylo světlo. Šla blíž k tomu světlu. Postupně ve světle rozeznávala bránu a za ní... krásné květiny a kočky

v nádherně upravované zahradě, obrovskou vilu – a před vilou maminku. Rozběhla se. Běžela čím dál rychleji, chtěla maminku obejmout stejně tak jako objímala svého medvídka. Za ta léta v dětském domově bylo maminčino náručí to, po čem toužila. Potřebovala se vyplakat, světit se mamince s útrapami, které jí nachystal život. Tak dlouho ji neviděla. Tak dlouho plakala do polštáře, snažila se skrývat slzy před celým světem. A teď, teď měla pocit, že jej má před sebou. Nevnímalala zápach, který se linul ze všech stran, běžela dál nejvyšší rychlostí, jakou mohla. Už jen kousek, povzbuzovala se k stále vyššímu tempu, jen kousíček. Už tam skoro jsem, jen ještě uběhnu pár kroků. Stála téměř u brány. Když tu se brána zavřela. Nestihla to.

„Mami, maminko!“ volala, když se její sen rozpouštěl jako pára nad hrncem. Křičela ze spaní a kopala kolem sebe, až spadla z postele. Jakoby omámeně se rozhlédla kolem sebe, zrak jí utkvěl na otevřeném okně. Vždyť jsem ho zavírala, rozpomínala se, k sakru s děčákem, je celej ztrouchnivělej, člověk nemá žádněj klid, když tu nic nefunguje tak, jak by mělo. Musí se furt bát o to, že se celá stavba zřítí a on s ní. A pak si na něj nikdo nevzpomene a ani svýho blbýho pohřbu se nedožije... Ne, melu blbosti, napomenula se v duchu a stojíc u okna si všimla něčeho zvláštního. Nic neviděla. Nerozeznávala dokonce ani pouliční lampy, které obvykle zářily tak, že z toho až přecházel zrak. Obzvlášť takhle pozdě. Vždyť je půl druhý, uvědomila si, nemůže být úplná tma. Lidi se vracej z práce, netrefili by domů... Ach, co je to domov, povzdechla si.

Něco ji táhlo pořád blíž k oknu. Cítila, že s ní to něco manipuluje. Dělá si s ní, co chce. A ona je oběť. Ale šťastná oběť. Vylezla na římsu. A to něco ji táhlo pořád dál. Vyskočila z okna. Nevěděla, co se to s ní děje. Spadla přímo do balíku sena dole pod oknem. Nechápalala sice, kde se tam vzalo, ale bylo jí to jedno. Zvedla se a pokračovala dál. Nevěděla, kam jde, šla pořád za nosem, tam, kam ji to něco vedlo. Cesta, kterou šla, se ještě předešlý den stáčela parkem. Jenže teď pokračovala tunelem. Tunelem zatuchlým močí. Šla dál. Na konci viděla světlo, které jí dodávalo sílu. Musela si zacpat nos, ten zápach se nedal vydržet. Rozeznávala bránu, zlatou bránu ze snu, otevřenou dokořán. Rozběhla se. Nesmí se zavřít. Objevovaly se květiny, celá zahrada květin, vila a... ano, stála tam i její maminka. Usmívala se a jako by na ni mávala. „Pojď sem, pojď ke mně,“ neslyšně vyslovovala. Ano, mami, už jdu, myslela si Alice a běžela čím dál rychleji. Nutila se k nejvyššímu tempu, jaké dokázala vyvinout. Ta brána se nezavře, nesmí se zavřít. Tentokrát to stihnu. Už jen pár kroků, jen kousínek chybí k setkání s maminkou. K toužebnému objetí. Stála u brány. Stále zůstávala otevřená, vypadalo

to, jako by čekala, až jí Alice projde. Rychle jí proběhla, aby se náhodou nezavřela. Procházela krásnou krajinou plnou květin. Ptáci cvrlikali, květiny voněly a maminka se usmívala. Věděla, že je ve svém vytouženém světě. Cítila se, jakoby padala do hlubiny. Ale vůbec jí to nevadilo, protože jí připadalo, že její život nabyl smyslu. Hlubina, do které padala, totiž vůbec nebyla černá a smutná, ale barevná a veselá. Kráčela dál k vile a k mamince. Poprvé v životě si připadala opravdu šťastná. Ale ten klid tady – klid od Renaty, Palice i usmrkaných smradů a posraných zadků, klid od všeho – ten si vždycky přála. A cítila, že tady ho mít prostě bude.